

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สยบฟ้า
พิชิตปฐพี

เจดีย์มังกร
แต่ง
เทพ

Mao Ni เขียน ชื่อเสียงทรพพล แปล

將 魁

សម្លេង
ពីចិត្តបង្កើត

สยบฟ้ามืดปฐพี 30

Mao Ni เขียน ชื่อเสียงบรรณา แปลา

《将夜》 Jiang Ye

Volume 30

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2545-1

ภาพประกอบปก 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรพักตรพิมาน

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท

พิมพ์บน

กระดาษถนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

สงครามสงบลงเป็นการชั่วคราว คุไปแล้วเหมือนด้าถังเป็นฝ่ายได้ชัย แม้จะเสียหายไปมากก็เถอะ ทว่าสถานการณ์ก็ต้องมาพลิกผันอีกครั้งเมื่อ ปีศาจสุรากับคนขายเนื้อออกโรงแล้ว ถึงจะยังไม่รู้จุดประสงค์แท้จริง แต่ที่รู้แน่ๆ คือไม่ได้มาดีกับฝ่ายด้าถังหรอก

ในโลกของผู้ฝึกฆานกำลังจะเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ซึ่งย่อมส่งผล ต่อโลกของคนธรรมดาด้วย สยบฟ้าพิชิตปฐพีจึงก้าวเข้าสู่ภาคที่ห้าแล้ว ใน ชื่อภาคว่า 'เจตจำนงแห่งเทพ'

ภายนอกมีเรื่องราวมากมายให้ต้องจัดการ แต่หนึ่งเซียวกลับต้อง มากลายเป็นนักโทษของฉางอัน ไม่มีใครสามารถเอาชนะเขาได้ในมหานคร แห่งนั้น แต่ถ้าก้าวออกมาเมื่อไหร่ เหล่าผู้ฝึกฆานของนิกายเต๋าเป็นได้ แห่มาหาแน่ ทว่าหนึ่งเซียวก็ต้องไป เพราะเบาะแสของ 'นาง' เผยออกมาแล้ว นี่นา

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

หลังส่งงานแต่ละเล่มข้าพเจ้ามักรู้สึกเคืองคิ้ว หงวหน้าพะวงหลัง ไม่รู้จะทำสิ่งใดก่อนดี เพราะสิ่งที่อยากทำมีมากมายหลายอย่าง แต่เวลาให้พักระหว่างเล่มต่อเล่มนั้นมีจำกัด สิ่งที่ทำก็อย่างเช่นอ่านหนังสือ ดูซีรีส์ แปลนิยายเรื่องอื่นหรือหนังสืออื่นที่ไม่ใช่นิยาย ฯลฯ

สองอย่างแรกอาจทำไประหว่างการแปลแต่ละเล่มได้ ส่วนอย่างที่สองส่วนใหญ่แล้วทำได้แค่เล็กน้อย เพราะถ้าเริ่มแปลเล่มใหม่แล้วใจก็จะจดจ่ออยู่แค่เล่มที่กำลังแปล ถ้าแปลเล่มอื่นควบคู่กันก็จะรู้สึกหงวหน้าพะวงหลังเหมือนอย่างทีกล่าวก่อนแล้ว แต่การเขียนหรือแปลข้อความสั้นๆ ก็พอทำได้อยู่

สำหรับเรื่องที่ทำมากที่สุดในชีวิตคือการไปเที่ยวต่างจังหวัดหรือต่างประเทศ แต่มีหลายสาเหตุที่ทำให้ไม่อาจไป เช่น กลัวใช้เวลาเที่ยวมากเกินไปจนแปลงานไม่ทัน ไม่มีประสบการณ์ในการไปเที่ยวมากนัก ส่วนเรื่องสำคัญคงหนีไม่พ้นเรื่อง...สตางค์

ขอให้ทุกท่านมีความสุขและสนุกกับการอ่าน แล้วพบกันใหม่ครับ

ชื่อเสียนทรงพล

แนะนำตัวละคร

- * ชีเหมยดำซื่อ เจ้าอาวาสวัดเสวียนคง มือซ้ายเหลือเพียงนิ้วโป้งและนิ้วชี้ สองมือรวมกันแล้วมีเพียงเจ็ดนิ้ว พอกางออกจะคล้ายกิ้งกือเจ็ดกิ้ง ดังนั้นจึงได้ฉายานามว่าชีเหมย (เจ็ดกิ้ง) ฝึกฌานจนบรรลุ 'กายเนื้อคือพุทธะ'
- * ฮั่นซิง แม่ทัพแห่งเมืองเฮ้อหลัน ประจำอยู่เมืองอันหนาวเหน็บแห่งนี้นานกว่าสิบปี มีเชื้อสายชาวหมานอยู่ครึ่งหนึ่ง ทว่าได้รับความไว้วางพระทัยจากองค์จักรพรรดิอย่างยิ่ง
- * เจิงจื่อซิง ยอดฝีมือจากศาลากระบี่แห่งหนานจิ้น จอมกระบี่ด่านรัฐชะตาชั้นกลาง เป็นรองเพียงเทพกระบี่หลิ่วไป
- * เฉินโหม่ว เจ้าอารามจื่อโส่ว บิดาของเฉินผีผี ครองตนอยู่ในเพศนักพรตชุดเดียวมานานปี นับแต่พ่ายแพ้แก่จอมปราชญ์ที่เขาเถาซานก็ล่องลอยอยู่ที่หมู่เกาะหนานไห่ มิได้กลับสู่แผ่นดินใหญ่จนกระทั่งจอมปราชญ์ขึ้นสวรรค์ไป

* เหมียวเข่อฉือ

หัวหน้าสำนักโหราจารย์ชื่อเสียงโด่งตั้งทั่วทั้งราชสำนัก และได้หล้า ครั้งหนึ่งเกิดปรากฏการณ์บนท้องฟ้ายามค่ำคืน จึงเขียนคำทำนายว่า 'ม่านราตรีดับบังดารา แผ่นดินจะหาความสงบสุขมิได้' เป็นเหตุให้องค์หญิงหลือวี้ถูกบังคับให้แต่งงานไปยังทุ่งร้าง พระอัครมเหสีไม่ยุ่งเกี่ยวเรื่องการปกครองนับตั้งแต่ตอนนั้น

* สวีฉือ

แม่ทัพเจิ้นฮวง (พิทักษ์ทุ่งร้าง) หนึ่งในสี่แม่ทัพใหญ่ของต้าถัง ประจำค่ายบัญชาการทัพเหนือ สุขุมรอบคอบอ่อนน้อมถ่อมตน จงรักภักดีต่อจักรพรรดิ หลี่จิ้งอื่ออย่างที่สุด

* หยางเอ๋อร์ลี่

ชาวนาในหมู่บ้านหนึ่งซึ่งอยู่ทางใต้ของแคว้นต้าถัง เคยเกณฑ์ทหารไปสู้รบกับชาวเยียนที่ด่านชายแดน เคยสังหารทหารม้าดินแดนแห่งทุ่งหญ้า ได้เรียนรู้ฝึกปรีวิชาทาสีมาจากตอนที่อยู่ในกองทัพ

* สยงซูโม่

เจ้านิกายอาศรมเทพซีหลิง เคยถูกจักรันยีสิบสามวรรษทำลายจุดซีไห่เสวี่ซาน นับจากนั้นจึงสาบานจะบำเพ็ญเพียรอย่างไม่หยุดยั้ง ท้ายที่สุดได้เป็นเจ้านิกาย น้อยคนนักที่จะได้พบเห็นตัวจริงของมัน

* หลินอู่

ประมุขพรรคมาร ผู้ที่มีพรสวรรค์มากที่สุดของพรรคมารในรอบร้อยปี หลังจากฝึกวิชาจนสำเร็จเป็นจักรันยีสิบสามวรรษก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย

* ไป่ไห่ซิน

ผู้บัญชาการทหารสูงสุดของหนานจิ้น รับหน้าที่แม่ทัพใหญ่แห่งกองทัพรวมอาศรมเทพซีหลิงในการบุกโค่นต้าถัง

- * พันเยวีย ศิษย์พี่สี่แห่งภูเขาลังสถานศึกษา เคยเป็นเด็กฝึกงาน
 ใจรับจํานำ ตีตลกคิดได้คล่องแคล่วเชี่ยวชาญหลังจาก
 จอมปราชญ์รับไว้เป็นศิษย์แล้วยังได้รับถาดเหอซาน
 (นทีขุนเขา) จากจอมปราชญ์ด้วย
- * ชูเงิน ถงหลิง (ผู้บัญชาการ) ขององค์กรพิทักษ์คนใหม่ เป็น
 คนสนิทของเจ้านิกาย หลังจากหลัวเค่อตี้ตายก็ขึ้นรับ
 ตำแหน่งแทน ฐานะเป็นรองเพียงจ้าวบัลลังก์ทั้งสอง
 เท่านั้น
- * จางเนี่ยนจู่ เด็กน้อยลูกเจ้าบ้านในย่านซานหยวนหลี่ เมืองฉางอัน
 นิสยกล้ำหาญยิ่ง ถูกหลี่กวงตี้เรียกว่า 'จางซาน
 (เจ้าสามแซ่จาง)'
- * หลี่กวงตี้ ชาวอำเภอไห่ชวน เขตเทียนเป่า ดันดันสู่ฉางอัน
 พร้อมกับมารดาและน้องสาวเพื่อหลีกเลี่ยงความลำบาก
 ยากแค้น มาพักอยู่ที่บ้านของจางเนี่ยนจู่เป็นการ
 ชั่วคราว
- * ปีศาจสุรา ยอดผู้ฝึกฉกฉวยที่เคยข้ามผ่านราตรีจินรันดร์มาแล้ว
 หนึ่งครั้ง เก่งกาจเรื่องดื่มสุรา เคยสนทนากับ
 จอมปราชญ์
- * คนขายเนื้อ ยอดผู้ฝึกฉกฉวยที่เคยร่วมเป็นร่วมตายกับปีศาจสุรา
 ข้ามผ่านราตรีจินรันดร์ครั้งหนึ่งมาด้วยกัน เคย
 สนทนากับจอมปราชญ์

* จงต้าจิ้น

บุตรของเจ้าเมืองหยางกวน เคยเป็นสหายร่วมเรียน
กับหนึ่งเซวียที่ตึกหน้าของสถานศึกษา อัจฉริยะยา
หนึ่งเซวียมาก มีส่วนสำคัญในการช่วยเหลือการ
ก่อเหตุกบฏในเขตชิงเหอ และการลงขุนนางต้าถัง
และผู้บัญชาการทัพทหารเรือมาสังหาร

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

ธงขาวกลางสายฝน

หนึ่งเซียวอาศัยอยู่ที่เมืองเว่ยมานาน ย่อมรู้ดีถึงความสำคัญของที่ราบเซียงห้วน

สงครามของโลกมนุษย์ในครั้งนี้แบ่งออกเป็นสองชั้น สถานศึกษาต่อกรกับปีศาจสุรา คนขายเนื้อ เทพกระบี่หนีไป รวมถึงยอดฝีมือผู้ไร้กายของนิกายเต่า ส่วนศัตรูที่เหลือต้องให้ทหารม้าชุดเกราะของต้าถังกวาดล้าง

ทหารม้าชุดเกราะของต้าถังคือทหารม้าที่แข็งแกร่งที่สุดในโลกขอเพียงปรับตัวเข้ากับสนามรบได้ก็สามารถสังหารผู้ฝึกฉนวนที่อยู่ภายในด่านทั้งห้าได้ทั้งหมด สถานการณ์หน้าหุบเขาชิงสยาเป็นไปได้ไม่ได้อีกต่อไปเป็นครั้งที่สอง เพราะโลกนี้ไม่มีสถานศึกษาแห่งที่สอง ศิษย์ชั้นสองของสถานศึกษาเหล่านั้นก็หาไม่ได้แล้ว ถ้าต้าถังรับปากเงื่อนไขของอาศรมเทพจริงโดยตัดแบ่งที่ราบเซียงห้วนให้เผ่าจินจิ้งก็เท่ากับตัดแขนทั้งสองข้างของตัวเอง ละทิ้งอาวุธที่ดีที่สุดของตัวเอง

ไม่ว่าอย่างไรหนึ่งเซียวก็ไม่ควรรับปากเงื่อนไขนี้ แต่มันรู้ว่าหัวใจ

สำคัญที่สุดในการเจรจาของอาศรมเทพครั้งนี้ รวมถึงเป้าหมายที่แท้จริง ในการปรากฏตัวที่งานอันของปีศาจสุราคือที่ราบเชียงห่วน

ด้านนักในยามค้าคืนเยียบสนิท เช่นเดียวกับพระอัคมเหสี ทุกคน กำลังรอให้หนึ่งเขวียแสดงท่าที เพราะในเวลานี้ท่าทีของสถานศึกษา เท่ากับท่าทีของดำรง

หนึ่งเขวียยืนขึ้น มองเหล่าขุนนางพลางเอ่ยว่า

"ไปคุยกับฝ่ายตรงข้ามดูก่อน แล้วข้าจะคิดดูอีกที"

เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงความมั่นคงของแคว้น ไม่มีใครสามารถตัดสินใจ ได้ภายในเวลาอันสั้น

คืนนี้หนึ่งเขวียกลับบ้านริมทะเลสาบเยียนหมิง แต่ไม่ได้ไปหา เยียนหงอวี

พอรุ่งเช้า มีเสียงไก่และสุนัขตามถนนหนทาง ไอน้ำลวดออกมา จากช่องประตูร้านชาลาเปาที่ยังปิดอยู่ ก่อนถูกสายลมพัดลงสู่เบื้องล่าง กระแทกกับพื้นศิลาทำให้เกิดความชื้น

วันใหม่มาเยือนแล้ว

ราชสำนักเจรจากับคณะทูตของอาศรมเทพต่อ ตามข่าวที่ส่งมาจากวังหลวง ฝ่ายอาศรมเทพดูแข็งกร้าวผิดปกติต่างจากหลายวันก่อนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องที่ราบเชียงห่วน ไม่ยอมอ่อนข้อแม้แต่น้อย

หนึ่งเขวียรู้ถึงความมั่นใจของฝ่ายอาศรมเทพมาจากไหน มันโบกมือ ให้คนของหน่วยเทียนชู่ออกไป จากนั้นลุกขึ้นจากเตียง กินโจ๊กชามหนึ่ง ก่อนเดินไปที่สวนดอกเหมย ผลักเปิดประตูเรือนรับรองแล้วเดินเข้าไป

เยียนหงอวีชอบอาบน้ำในตอนเช้า เพราะนางชอบความสดชื่น ตลอดวัน ตอนที่หนึ่งเขวียเดินเข้ามาในห้องนางเพิ่งอาบน้ำเสร็จ เส้นผม ที่เปียกชื้นประปรายที่เปลือยเปล่า หยดน้ำจากปลายผมพอดีหยดลง

ที่หน้าอก

เยี่ยงหวีมองมันคราหนึ่งก่อนเดินไปหน้ากระจกแล้วเริ่มหวีผม

"ตัดสินใจได้แล้ว?"

เส้นผมถูกหวีจากด้านหน้าไปสู่ด้านหลังของศีรษะตามการหวี
ของนางซึ่งเห็นได้ชัดจากในกระจก

หนึ่งเซวียถามว่า

"ตัดสินใจอะไร"

"ลงนามในสัญญา"

หนึ่งเซวียส่ายหน้า เยี่ยงหวีเห็นท่าทางที่มันส่ายหน้าในกระจก
มือที่จับหวีอยู่พลันชะงัก

"ข้าคิดว่าเจ้าตัดสินใจแล้ว จึงไม่ค่อยสุขใจนัก เลยจะมาย้ำย้า
เสียอีก"

หนึ่งเซวียเอ่ยว่า

"แม้เจ้าหน้าตาน่ามองมาก..."

"แต่อย่าได้คิดสวຍหูเกินไป"

"อย่างน้อยข้าก็ไม่เคยคิด"

"ข้าไม่ได้ใส่เสื้อผ้า เจ้ากลับจ้องมองข้า เช่นนี้เจ้าคิดอะไร"

"นี่คือบ้านข้า อีกอย่างที่บ่อโคลนในทุ่งร้าง ข้าเคยเห็นเจ้าเปลือยกาย
แล้ว"

เยี่ยงหวีถามเสียงเรียบว่า

"จริงสิ ยังไม่เคยถามเจ้าเลยว่าน่ามองไหม"

หนึ่งเซวียครุ่นคิดก่อนตอบ

"เรือนร่างของเจ้าเข้ายวนใจมากจริงๆ แต่เมื่อนึกถึงชุดหน่วยพิพากษา
และไหมทองที่อยู่ใต้ผิวหนังของเจ้าแล้ว ข้าก็ไม่มีควมสนใจใดๆ"

เยี่ยงหวีลูกชิ้นหยิบชุดหน่วยพิพากษาสี่โลหิตมาสวม แล้วเริ่มเขียนคิ้วหน้ากระจก

ชุดหน่วยพิพากษาที่รวบรวมกลืนอายุแห่งความศักดิ์สิทธิ์และโหดเหี้ยมปกคลุมร่างกายที่ขาวนูนนวล โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังเซียวรู้ว่าใต้ชุดนั้นไม่มีอะไรอื่นเลย จึงยิ่งดูยั่วใจ นางไม่ได้สวมชุดชาวบ้านแล้ว เพราะตอนนี้นางคือตัวเดินกวนหน่วยพิพากษา

"ต่ำถึงไม่มีทางรักษาที่ราบเซียงห้วนไว้ได้ อาศรมเทพสามารถอ่อนข้อให้ในทุกด้าน แต่ที่ราบเซียงห้วนไม่อาจอ่อนข้อ ไม่เช่นนั้นสงครามของการบุกโจมตีต่ำถึงในครั้งนี้ก็เท่ากับไร้ความหมาย"

หนังเซียวมองแท่งถ่านเขียนคิ้วที่วาดเบาๆ อยู่ใต้คิ้วนางพลางเอ่ยว่า "มีชีวิตอยู่ไม่ใช่เพื่อ..."

ไม่รอให้มันพูดจบ เยี่ยงหวีเอ่ยตัดบทว่า

"คนในสถานศึกษามีชีวิตอยู่เพื่อความสุข แต่คนส่วนใหญ่มีชีวิตอยู่เพื่อประโยชน์ อาศรมเทพจำเป็นต้องมีสิ่งตอบแทนให้แก่วินต่างๆ"

"ข้าคิดว่าเงื่อนไขอื่นๆ ก็เพียงพอให้ตอบแทนแล้ว"

เยี่ยงหวีวางแท่งถ่านเขียนคิ้ว หยิบกระดาสีชาดออกจากกล่องเครื่องประติณโถม มองหนังเซียวในกระจกพลางเอ่ยว่า

"เช่นนั้นอาศรมเทพจะตอบแทนตนและตอบแทนเข้าเทียบอย่างไร" นางแหม่ปากเบาๆ บนกระดาสีชาดจนริมฝีปากงามผุดผาดราวเหมยแดง ก่อนหันมามองหนังเซียวก็ฉีกกระดาสีชาดออกเป็นสองส่วน

"พวกเราเข้าใจดีว่าหากรอให้ต่ำถึงและสถานศึกษาฟื้นฟูกำลังได้สัญญาใดๆ ล้วนเป็นแค่เศษกระดาสี พวกเราไม่อาจให้ต่ำถึงแข็งแกร่งต่อไป ดังนั้นที่ราบเซียงห้วนต้องเป็นของพวกเรา"

คณะทูตของอาศรมเทพยังคงมีท่าทีแข็งกร้าว ขุนนางต่ำถึงที่เข้าร่วมการเจรจาตกอยู่ในสถานะที่ถูกกดดันอย่างมาก ไม่รู้ว่าใช้หรือไม่ที่ขุนนางหนุ่มเลือดร้อนบางคนเอาไปปรึกษาต่อ ทำให้รายละเอียดในการเจรจารัวไหลออกไปจนราษฎรชาวต่ำถึงล่วงรู้เงื่อนไขที่แฝงด้วยความอภัยจากฝ่ายอาศรมเทพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการตัดแบ่งที่ราบเขียงห้วนและเขตตงซานให้ฝ่ายตรงข้ามทำให้ชาวถึงขุนเคื่องอย่างสุดขีด พันปีที่ผ่านมาต่ำถึงเคยหรือที่ต้องรับความอภัยถึงเพียงนี้

จากชายแดนเหนือจนถึงเชิงจิง จากเทือกเขาซงหลิงจนถึงถนนจูเซวี่ย ทั้งทหารและชาวบ้านของต่ำถึงไม่รู้เสียชีวิตในสงครามครั้งนี้ไปมากเท่าไรจึงพลิกสถานการณ์ได้ในที่สุด เห็นชัดว่าไม่ได้รบแพ้ แต่เหตุใดต้องลงนามในสัญญาที่ลดทอนอำนาจและสร้างความอภัยศให้แก่แคว้นเซินนี้

ในช่วงเวลาเพียงไม่นานก็เกิดเสียงฮือฮาขึ้นทั้งเมือง อารมณ์ของผู้คนพลุ่งพล่าน พ่อค้าเร่ไม่สนใจจะขายของ กว๋ยเตี่ยวเปรี้ยวเผ็ดเหมือนชาตรสชาติ ไม่ว่าทำงานอะไรล้วนไม่มีกะจิตกะใจ ไม่มีผู้ใดนั่งนิ่งอยู่บ้านได้ เหล่าชาวบ้าน บัณฑิต และทหารบาดเจ็บที่กลับมาจากแนวหน้าพากันมาที่ลานหน้าวังหลวง ไม่มีใครก่อกวนวุ่นวาย ถึงขั้นไม่มีใครส่งเสียงไววาย คนนับล้านเพียงยืนนิ่งเงียบอยู่หน้าวังหลวง ท่ามกลางฝนหนาวของฤดูวสันต์ ยืนกันจนถึงดึกคืนยังไม่สลายตัว คนนับล้านรวมตัวอยู่ด้วยกันแต่เงียบเหมือนสุสาน หน้าวังหลวงเงียบสนิท เรื่องนี้สำหรับผู้คนในวังคือแรงกดดันที่มากจนเกินพรรณนา เหล่าขุนนางที่รู้รายละเอียดต่างดูเศร้าวิงวอนในพริบตา

คำคืนนี้คนจำนวนมากกำลังรอคอย ส่วนบางคนกำลังทำอย่างอื่น

พวกมันไม่ใช่ไม่ซุนเคื่องใจ แต่เพราะพวกมันจำเป็นต้องพิจารณาถึง เรื่องที่จะตามมาในภายหลัง

ที่ภูเขาหลังสถานศึกษา มูโยวแบกตะกร้าไม้เดินอยู่ในเมฆหมอก กลางเขา หยิบธงเล็กๆ จากในตะกร้าออกมาปักลงในร่องหินหรือไม้กั้น ในดินห่างกันเป็นระยะพอสมควร ค่ายกลประตูเมฆเป็นค่ายกลที่ จอมปราชญ์ถ่ายทอดให้นาง เป็นเกราะป้องกันที่สำคัญของภูเขาด้านหลัง ตอนที่นางอยู่หุบเขาชิงสยา ค่ายกลนี้ไม่มีใครดูแล ถูกเจ้านิกายแห่ง อาศรมเทพบุกทลายจนได้รับความเสียหายอย่างมาก ตอนนี้แม้ เจ้าอารามบาดเจ็บบาสหายากจะฟื้นฟูได้ แต่ปีศาจสุราและคนขายเนื้อ กลับเป็นเหมือนเมฆฝนมืดครึ้มที่เพ่งก่อตัว ปกคลุมจิตใจของเหล่าศิษย์ สถานศึกษา นางต้องซ่อมแซมค่ายกลให้เสร็จโดยเร็วจึงจะวางใจ

โรงตีเหล็กมีลำธารยังคงเจียบเจียบ ศิษย์ฝึกนอนหนุน ค้อนเหล็ก เหม่อมองป่าเขาในยามค่ำคืน ในห้องด้านหลังมีเสียงที่ อ่อนโยนดังมาอยู่เป็นระยะ

"คนหนึ่งไร้ระยะและไร้ขอบเขต ส่วนอีกคนใกล้เคียงกับด้านอมตะ ดูเหมือนว่าขอเพียงไม่เข้าข้างอันก็ไม่มีใครสังหารพวกมันได้ แต่ข้า จำได้ว่าอาจารย์เคยพูดประโยคหนึ่ง" นิ้วของศิษย์พี่ใหญ่วาดเบาๆ ในถาด เหนือจานพลางเอ่ยด้วยสีหน้าอ่อนโยน "นอกจากเข้าเทียบ บนโลกนี้ ไม่มีใครที่รู้ทุกอย่างและทำได้ทุกเรื่อง ในเมื่อเป็นเช่นนั้น พวกมันต้องถูก สังหารได้อย่างแน่นอน ดังนั้นตอนนี้พวกเราควรเริ่มคำนวณ ข้าคิดว่า คงเป็นงานที่ยุ่งยากและใหญ่โตไม่น้อย"

ศิษย์พี่สี่เอ่ยว่า

"ศิษย์น้องยินดีช่วยศิษย์พี่คิดอย่างละเอียด"

อวีเหลียนนั่งครุ่นคิดอยู่ริมหน้าต่าง นิ้วมือเขียนตัวอักษรในสายลม

อยู่ตลอดเวลา ถึงเสียถึงอยู่ที่บันไดหิน กำลังเจาะทางเดินให้กว้างขึ้น
ดาบใหญ่สีโลหิตในมือยิ่งเหมือนกระบองเหล็กเข้าไปทุกที

เสียวไปนอนเปื้อน่ายอยู่ที่ชั้นบันไดด้านบน จู่ๆ ตรงหน้าผาก็มี
ลมพัดมา ทำให้ชั้นเมฆยามคำคืนกระจายตัวออกเผยให้เห็นดวงจันทร์
ดวงนั้น เสียวไปนอนใส่ดวงจันทร์ เสี่ยงสดใส่มุนวล

จวินโม้ยืนอยู่ริมสระน้ำ จางเนี่ยนจู่และหลีกวงตี้กำลังรับการ
กระแทกจากม่านน้ำตก ส่วนตัวมันกำลังคิดค้นเพลงกระบี่ ห่านขาวลี้ซาง
ในสระน้ำอยู่ข้างกายมัน

เสียงหอนของเสียวไปดังมาจากหน้าผา ห่านขาวเงยหน้ามอง
ไปทางนั้นอย่างดูแคลน แล้วโก่งคอร้องใส่ดวงจันทร์

หนึ่งเซวียยืนอยู่ในหอสูงของวังหลวง

มันกำลังมองดวงจันทร์ มองฝูงชนที่เจียบสงบและเปียดเสียดกัน
อยู่ที่ลาน คล้ายได้ยินอะไรบางอย่าง จากนั้นนึกเรื่องบางเรื่องขึ้นได้
จึงหัวเราะ

ดำหนักในยามคำคืนเจียบสนิท เชิงเทียนเหมือนต้นไม้สีทอง
ส่ายไหว หนึ่งเซวียมองดาพระอัครมเหสีพลาบเอ่ยว่า

"ความอัปยศนำมาซึ่งความกล้าและความโกรธ ถ้ามีช่องทางที่จะ
ปลดปล่อยความโกรธได้ที่เหลือก็คือความกล้าล้วนๆ นี่คือการพูดของท่าน
ตอนนี้พวกเราจำเป็นต้องพิจารณาว่าจะให้ใครมารับความโกรธของ
ชาวถึง"

พระอัครมเหสีไม่ได้ตอบประการใด หนึ่งเซวียเอ่ยต่อไปว่า

"หลังจากตัดแบ่งที่ราบเซียงห้วนไปแล้ว ปัญหาเรื่องม้าศึกยกให้
เป็นหน้าที่ของสถานศึกษา"

พระอัศรมเหสีส่ายหน้า

"ต่อให้สถานศึกษาแข็งแกร่งแค่ไหนก็ไม่สามารถสร้างสิ่งต่าง ๆ ด้วยมือเปล่า"

"ทุกสิ่งที่สูญเสียไปด้วยมือข้า วันหน้าต้องเอาคืนกลับมาอย่าง แน่นนอน"

พระอัศรมเหสีไม่เข้าใจว่ามันเอาความมั่นใจมาจากไหน แต่ สุดท้ายก็คล้อยตามคำพูดที่หนักแน่นของมัน ครุ่นคิดอยู่ครู่ก่อนเอ่ย อย่างเคร่งขรึมว่า

"ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าลงนามก็ได้"

"ท่านไม่อาจลงนาม เพราะไม่อาจให้ท่านและจักรพรรดิมารับ ความโกรธของราษฎร"

"แต่เจ้าเคยบอกว่าสถานศึกษาไม่อาจลงนาม เพราะสัญญาี้ สุดท้ายแล้วต้องผิดสัญญา"

"อาศรมเทพเตรียมการมาเต็มที่ จะต้องขอให้ข้าหรืออาจถึงขั้น ศิษย์พื้มาลงนามแน่อน ในส่วนของราชสำนัก เยี่ยงอวี๋พู่ตง พวกเรา ยังมีทางถอย"

พระอัศรมเหสีเฉยเสียจนลัด เข้าใจความหมายของมันได้ในทันที จึงเอ่ยอย่างไม่เห็นด้วย

"ผู้นั่งบนบัลลังก์คือบุตรของข้า ข้าควรต้องรับภาระและหน้าที่ ที่สมควร คนอื่นๆ ในสกุลหลี่ลงนามหรือข้าลงนามล้วนไม่ต่างกัน"

"อย่างน้อยสามารถระงับความขัดแย้งได้" หญิงเซวียเอ่ย "เป็นราชินิกุลสกุลหลี่ การลงนามในสัญญาที่ทำให้แคว้นได้รับความ อับยศมีแต่ต้องใช้ความตายขอขมาจึงสามารถคลายความโกรธของ ราษฎร สถานการณ์ในตอนนี้น่าท่านไม่อาจตาย"

"สถานศึกษาเข้าสู่โลกิยะแล้ว เขียนเชิงใหญ่รับปากว่าจะสอน บุตรข้า ราชสำนักไม่ทะเลาะเบาะแว้งกันแล้ว อันที่จริงเวลานี้มาคิดดู อย่างละเอียด จะมีหรือไม่มีข้าไม่สำคัญต่อตัวอีกต่อไป"

พระอัศรมเหสียิ้ม

"อีกอย่างสำหรับข้าในตอนนี่ ความตายไม่น่ากลัวเลยสักนิด"

หญิงเซวียยอมไม่ให้พระอัศรมเหสีละชีวิต มันออกจากวัง ไปตำหนักซินอ่องในตอนกลางคืน

แสงเทียนในห้องหนังสือหม่นมัว ใบหน้าของหลี่เพยเหียนยังคง สง่างาม รอยยิ้มนำสนิทสนม เพียงแต่มีริ้วรอยตรงหางตาเพิ่มขึ้น สองคิ้วที่เคยเหมือนกระบี่ก็อ่อนโยนลงมาก

"ชีวิตนี้ข้าไม่ได้ทะเลาะทะยานอะไรมากนัก ข้าเพียงอยากช่วยเสริม ส่วนที่บกพร่องให้เสด็จพี่โดยสร้างความสัมพันธ์อันดีกับนิทายเต้าแทน ราชินิกุล อย่างมากก็แค่อยากหึงชื่ออ่องผู้ปรีชาไว้ในหน้าประวัติศาสตร์"

หลี่เพยเหียนมองหญิงเซวียที่อยู่ตรงหน้าพลางยิ้มเยาะตัวเอง

"ตอนนี้มาคิดดู ถ้าข้าไม่ได้เกิดในตระกูลของจักรพรรดิ แต่เป็นผู้ครองเขตของเขตใดเขตหนึ่ง เชื่อว่าคงมีประโยชน์กว่าตอนนี้นัก"

"นี่คือปัญหาของท่าน" หญิงเซวียเอ่ย "ในยุคครึ่งเรื่อง เรื่องที่ท่านคิดนั้น ดั้นเงินเกินไป และที่ผ่านมามีท่านก็อ่อนข้อให้อาศรมเทพมากจนเกินไป องค์จักรพรรดิไม่พอพระทัย สถานศึกษาไม่พอใจ ราษฎรก็ไม่พอใจ"

"ดูทำข้าคงหมดประโยชน์แล้วจริงๆ"

"ปรากฏการณ์เหล่านี้เป็นบทบาทที่เหมาะสมกับตัวท่าน ข้าจึง คิดว่าก่อนจะจากโลกนี้ไปท่านยังทำคุณประโยชน์ให้ต้าถังและราชินิกุล ได้"

หลี่เพ่ยเหยียนมองเชิงเทียนบนโต๊ะ มองน้ำตาเทียนที่ไหลลงมา
เอ่ยอย่างทอดถอนใจว่า

"หลังจากเจ้าฆ่าชาโหวกก็ไม่เคยสนใจการมีตัวตนของข้า ข้าคิด
มาตลอดว่าเป็นเพราะสถานศึกษาเห็นแก่หน้าเสด็จพี่จึงกดดันเจ้า หรือ
ไม่เจ้าก็ฆ่าคนไปมากพอแล้ว ความแค้นในอดีตจึงสลายไปหมดแล้ว
หรืออาจเป็นเพราะเจ้าก็แค่อยากให้ข้าจมอยู่ในความหวาดกลัวเหมือน
ตายทั้งเป็น คิดไม่ถึงว่าพี่แท้เจ้ารอข้าอยู่"

"ไม่มีใครคำนวณเรื่องราวได้หลายปีหรือหลายสิบปีเหมือน
เฮ่าเทียนหรอก ข้าก็ไม่ได้คิดไกลขนาดนั้น แต่เหมือนอย่างที่ศิษย์พี่สาม
เคยพูด คนบางคนมีชีวิตอยู่มีประโยชน์กว่าตาย"

"มีประโยชน์ตรงที่...จะได้ตายในเวลาที่เหมาะสมสินะ"

"ถูกต้อง"

"หนึ่งเซวีย เจ้าเป็นคนทีเลือกเย็นที่สุดในโลกจริงๆ" หลี่เพ่ยเหยียน
กล่าวอย่างทอดถอนใจ "วันนี้ต้าถังพบเจอกับลมมรสุม จำเป็นต้องได้
คนเลือดเย็นและนึกถึงความเป็นจริงเช่นเจ้ามาปกป้อง"

"ทุกคนล้วนมีสิทธิ์พูดว่าข้าเลือดเย็น แต่ท่านไม่มี"

หนึ่งเซวียไม่หวั่นกลัวคืนนี้ ไม่ใช่กระสับกระส่ายพลิกตัวไปมา แต่
ตระเวนไปทั่วฉางอัน หลังออกจากตำหนักซินอ๋องแล้วมันกลับไปพบ
เยี่ยหงอวี่ที่เรือนเล็กริมทะเลสาบ

"สถานศึกษาและราชินิกุลล้วนไม่อาจไปอาศรมเทพเพื่อขอขมา
เฮ่าเทียน"

"ได้ ส่งคณะทูตไปแทนได้"

"ไม่ได้"

เยี่ยงอวี๋ครุ่นคิดก่อนเอ่ยว่า

"เช่นนั้นก็ทำอย่างที่แคว้นหนานจิ้นเคยทำเมื่อนานมาแล้ว ให้เรือนหงฮิวเจาเป็นตัวแทนราชสำนักไปร่ำยรำที่อาศรมเทพ เปลี่ยนจากการเฉลิมฉลองเป็นเพื่อขอขมา"

"อาจทำได้ แต่ต้องไม่ใช่ในฐานะตัวแทนของราชสำนัก และข้าต้องถามความเห็นของพวกนางก่อน"

"พูดต่อไป"

"เงื่อนไขอื่นๆ ที่เหลือล้วนรับปากได้ แต่อาศรมเทพต้องรับประกันความปลอดภัยของแคว้นต้าเหอ ไม่ว่าแคว้นเยวี่หลุนหรือหนานจิ้น หากล่วงล้ำเขตแดนของแคว้นต้าเหอแม้เพียงก้าวเดียวเท่ากับทำผิดสัญญา"

"ไม่มีปัญหา และเช่นเดียวกัน ต้าถังต้องรับประกันความปลอดภัยของเขตชิงเหอ"

"เรื่องนี้อยู่ในเงื่อนไขของพวกเจ้าอาศรมเทพอยู่แล้ว"

เยี่ยงอวี๋ส่ายหน้า

"ข้าหมายถึงความปลอดภัยของทุกคนของเขตชิงเหอ รวมถึงที่ถูกขังอยู่ในฉางอันตอนเกิดจลาจลด้วย ต้าถังต้องปล่อยตัวพวกมัน"

"ดูท่านี่คงเป็นเงื่อนไขที่ตระกูลใหญ่เขตชิงเหอร้องขอต่ออาศรมเทพตอนเข้าสวามิภักดิ์สินะ"

"ถ้าแม้แต่เรื่องนี้อาศรมเทพยังทำไม่ได้ แล้วจะทำให้สานุศิษย์นับล้านบนโลกศรัทธาได้อย่างไร"

หนิงเซวี่นิงเงียบไปครู่ก่อนเอ่ยว่า

"ข้ารับปากเจ้า เมื่อลงนามเสร็จ ขอเพียงกองทัพร่วมถอยออกจากเขตชิงเหอ ข้าจะส่งพวกที่อยู่ในชุมนุมชิงเหอกลับไป"

รุ่งเช้า สายฝนตกลงมาอีกครั้ง

ต้าถึงรับปากคำขอส่วนใหญ่ที่ฝ่ายอาศรมเทพเสนอมา ชินอ่อง
หลีเพียเหยียนลงนามในสัญญา ขณะเดียวกันก็เท่ากับเขียนชื่อตัวเอง
ลงบนเสาแห่งความน่าละอายใจในประวัติศาสตร์ด้วย

เมื่อข่าวแพร่ออกไป ทั้งในและนอกราชสำนักพลันเกิดเสียงฮือฮา
ไม่มีใครรู้ว่าในคำคืนที่ยาวนานนั้นเกิดอะไรขึ้น ทำไมบุคคลระดับสูง
ในวังหลวงจึงกล้าลงนามในสัญญาที่ทุกคนเห็นว่าไม่ถูกต้องฉบับนี้

ชาววังที่รวมตัวกันอยู่หน้าวังหลวงไม่อาจควบคุมอารมณ์ของตน
อีกต่อไป จึงกันต่าอย่างหยาบคาย ถ่มน้ำลายใส่กำแพงวังสี่ขาด ก่อนที่
จะมีข่าวลือเกี่ยวกับเรื่องในอดีตแพร่สะพัดไปในหมู่ผู้คน

ข่าวลือเกี่ยวกับเรื่องในอดีตพวกนั้นอันที่จริงไม่ใช่ข่าวลือ แต่เป็น
เรื่องที่ทุกคนต่างรู้ดี เช่นคดีฆ่าล้างหมู่บ้านที่ชายแดนแคว้นเยียน
ชินอ่องและเจ้านิกายแห่งอาศรมเทพมีความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นต่อกัน
และมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีเลือดของนิกายเต๋าที่ถูกเปิดโปงในฉางอัน
ชินอ่องจึงถูกจักรพรรดิองค์ก่อนปลดให้เป็นสามัญชนจนกระทั่ง
หลีฮุยหยวนขึ้นครองบัลลังก์จึงกลับสู่ฐานะเดิม

ประตู่วังเปิดออกช้าๆ หลีเพียเหยียนเดินเข้าไปในฝูงชน มันสวม
เสื้อคลุมยาวสีดำแดงลายทอง ดูสะดุดตามากท่ามกลางสายฝน
ยามเช้าที่ตกปรอยๆ

คนจำนวนนับไม่ถ้วนมองมัน สายตาเหล่านั้นเต็มไปด้วยความ
ขุ่นเคืองและเหยียดหยาม ถึงขั้นมีคนพุ่งเข้าไปจะทำร้ายมัน ขุนนาง
ชั้นผู้น้อยในที่ว่าราชการของทางราชการคนหนึ่งถามว่าเพราะเหตุใดราชสำนัก
จึงจะยกเขตตงชานและที่ราบเชิงหวั่นให้ศัตรู เสียงของขุนนางคนนี้
ฟังดูเจ็บปวดมาก คล้ายกำลังหลังโลหิต คนจำนวนนับไม่ถ้วน

กำลังตั้งคำถาม กำลังตำหนิ กำลังตำหนิ หรือว่าราชสำนักไม่คิดจะยึดเขตซึ่งเหอกลับมา เพราะเหตุใดถึงจะส่งพวกกบฏในซุ่มนุ่ซึ่งเหอกลับไป

หน้าวังหลวงเต็มไปด้วยเสียงที่ดุดัน ถ้าไม่ใช่ทหารกองกำลังอวี๋หลินคุ้มครองอย่างเข้มแข็ง ยามนี้หลี่เพยเหยียนคงถูกฉีกกระชากเป็นชิ้นๆ แล้ว จู่ๆ หลี่เพยเหยียนก็หยุดเดิน มองไปยังมหาสมุทรแห่งฝูงชนที่โกรธเคืองโดยรอบ สีหน้าของมันเป็นสงบนิ่งมาก อารมณ์ในแววตาสลับซับซ้อน ผู้คนค่อยๆ สงบนิ่งลง

"เพราะเหตุใดกระนั้นหรือ โลกนี้ไม่มีเหตุผลให้อธิบายมากมายอย่างนั้นหรอก ต้าถึงต้องการเวลา ข้าก็ช่วยพวกเจ้ายื้อเวลา ต้าถึงต้องการความสงบ ข้าก็ช่วยพวกเจ้านำความสงบมาให้ ทั้งโลกจะโค่นล้มต้าถึง ต้าถึงจะอยู่ด้วยตนเองได้อย่างไร จะเป็นศัตรูกับคนทั้งโลกได้จริงๆ อย่างนั้นหรือ ถ้าคิดว่าข้าทำผิด วันหน้าพวกเจ้าก็พิสูจน์ให้ข้าเห็นเถอะ" สีหน้าของมันเป็นเฉยเมย แต่มือทั้งสองข้างในแขนเสื้อสั่นไม่หยุด

หลี่เพยเหยียนกลับถึงตำหนักของตน

ราษฎรที่โกรธแค้นเข้าล้อมตำหนัก

ศิษย์สถานศึกษาที่ตีหน้าและศิษย์ในสถานศึกษาชั้นสูงของทางการกำลังช่วยกรมโยธาซ่อมแซมบ้านเรือนที่พังเสียหายจากการสู้รบอยู่ในเมือง พอรู้ข่าวก็หอบก้อนอิฐก้อนหินมากมายมาที่นี่

ทหารกองกำลังอวี๋หลินและทหารองครักษ์ตั้งแนวป้องกันอย่างแน่นหนา แต่พวกมันมีจำนวนคนน้อยเกินไป ไม่เพียงพอที่จะปราบปรามฝูงชนที่โกรธแค้น รอบตำหนักมีเสียงตะโกนด้วยความโกรธดังขึ้นอย่างพร้อมเพรียง

ถึงขั้นมีคนยกถังน้ำมันมาจุดไฟ

และในช่วงเวลาคับขันนั้นเอง ภายในตำหนักชินอ่องพลันมีเสียงร้องไห้อย่างโศกเศร้าดังขึ้น หลังประตูตำหนักมีธงขาวผืนหนึ่งยื่นออกมา ชินอ่องหลีเพ่ยเหยียนแห่งตำถั่งเสียชีวิตแล้ว

บนถนนเจียบสนิทลงทันที เห็นธงขาวท่ามกลางสายฝนที่ดูอ้ำว้าง ผืนนั้นแล้วผู้คนต่างวางก้อนอิฐก้อนหินลง คบไฟที่เพิงจุกก็ค่อยๆ มอดดับ

หนึ่งเซวียยืนอยู่ตรงปากซอยที่ห่างไกล มองภาพนี้อยู่เจียบๆ ไปหน้าไร้ความรู้สึก

หลีเพ่ยเหยียนเป็นตัวแทนของตำถั่งลงนามในสัญญา สำหรับฝ่าย อาศรมเทพนี่ไม่ได้หมายความว่ากรเจรจาสิ้นสุดลงหรือได้ชัยชนะแล้ว เพราะอาศรมเทพยังต้องการการลงนามจากสถานศึกษา ถ้าเป็นไปได้ แน่นอนว่าพวกมันปรารถนาการลงนามจากเซียนเชิงใหญ่ผู้ขึ้นชื่อเรื่อง เมตตาธรรม หรือเซียนเชิงรองผู้เที่ยงตรงรักษาจรรยา เพียงแต่ใน สถานศึกษามีคนเดียวที่เข้าสู่โลกิยะ นั่นคือหนึ่งเซวีย

ทะเลสาบเยียนหมิงยามนี้มีฝนตกหนัก แต่กลับไม่เย็นสบาย คณะทูตของอาศรมเทพรวมถึงบรรดาต้าเสวียชื่อของตำถั่งล้วนอยู่ใน ห้องโถง ไม่มีใครพูดจา ต่างคนต่างมีสภาพจิตใจที่ต่างกัน ฝ่ายอาศรมเทพ นั้นไม่ต้องกล่าวถึง ส่วนเจิงจี้ต้าเสวียชื่อและขุนนางคนอื่นๆ ของตำถั่ง สิ้นหาเครื่องขริมเป็นอย่างยิ่ง

ทุกคนกำลังรอหนึ่งเซวียกลับมาลงนาม เยียนหงอวี่ก็รออยู่ในสวน ดอกเหมย แต่หนึ่งเซวียไม่ปรากฏตัวสักที เพราะก่อนที่มันจะกลับไป ทะเลสาบเยียนหมิงมันไปยังสถานที่แห่งหนึ่งก่อน

หน้าหอชุมนุมเขตชิงเหอเป็นถนนสายตรง ด้านหลังเป็นทะเลสาบ และภูเขา ตอนนีฝนตกลงมาปกคลุมทำให้ทัศนียภาพดูสวยงาม

องครักษ์จำนวนหนึ่งและคนของพรรคมาจ้งกรียี่สิบกว่าคน จับตาดูความเคลื่อนไหวรอบๆ หอชุมนุมอยู่อย่างระแวดระวัง

คืนนั้นข้างอันเกิดความโกลาหล ลูกหลานตระกูลใหญ่ในชุมนุมอาศัยความซุกมุ่นุ่นวายหลบหนีไป หลังเหตุการณ์สงบต้องเสียเวลาและกำลังอย่างมากถึงจับคนพวกนี้กลับมาได้ พวกมันไม่ยอมให้เรื่องนี้เกิดขึ้นซ้ำอีก ถ้าให้พวกมันรู้ว่าคนในชุมนุมพวกนี้อีกไม่นานจะถูกส่งตัวกลับเขตชิงเหอ ไม่รู้ว่าจะเดือดดาลถึงขั้นไหน

ในเวลานี้หนึ่งเซวียเดินเข้ามาในหอชุมนุมแล้ว มันรับผ้ามาเช็ดผมที่เปียกฝน บัดน้ำฝนที่อยู่บนเสื้อผ้าออก กิริยาของมันดูเป็นธรรมชาติราวกับว่ากลับมาบ้าน

(ติดตามอ่านต่อไปในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625451.html>